

Laura

Jo, Laura, soc una dona autodidacta,
maca, ingènua i delicada,
a la qual la vida va donar un tomb
quan amb en Muntanyola vaig ser casada.

Aquesta curiosa boira de Comarquinal
m'ofega massa
i tan sols veig com a poc a poc
la mísera vida passa.

M'esgarrifa la idea de saber que pels llargs carrers
em passeja com si d'un trofeu em tractés.

Em sento aferrada a aquest home fred
a qui només interessen els diners i l'ostentació,
embolicada en aquest pensament, un dia,
vaig adonar-me que ja no el volia.

Per als habitants d'aquesta ciutat
soc solament un tros de carn
al qual es vulnera sense parar
i, fins i tot, arriben a fer trontollar
la meva moral.

El meu mal més gran
va ser la mort de la meva filla,
millor dit, va ser una alliberació
de la meva realitat opressora, i de les mans
d'una bestiola sense compassió.

Vaig tornar a percebre en mi l'alegria
en veure que amb el Pere
pensaments i sentiments compartia.
Però, en el moment que vaig començar
a apropar-me més a ell,
el meu subconscient m'advertí.

Si us plau, no t'apropis,
sento en el teu ser el mateix opi
que el de l'home que va fer,
de la meva existència, un suplici.